

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **L. L.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Opletalova 25 s adresou pro doručování: AK Čechovský & Václavek, s. r. o., Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované **Policii České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, proti rozhodnutí ze dne 14.1.2014 č.j. CPR-10563-2/ČJ-2013-930310-V234, o **správním vyhoštění**,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobci **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Česká republika **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce šesti měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí ze dne 14. ledna 2014, čj. CPR-10563-3/ČJ-2013-930310-V234 a uvedl v části I. odst. 2 své žaloby, že vzhledem k tomu, že proti rozhodnutí o zajištění není přípustné odvolání, žalobce tímto ve smyslu § 68 odst. 1 písm. a) SŘS vyčerpal všechny řádné opravné prostředky před správním orgánem. V části II. žaloby v odstavci 1 pak uvedl, že žalobce si pro lepší orientaci dovoluje uvést, že napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí nalézacího správního orgánu, jehož prostřednictvím bylo účastníku řízení uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nebude umožněn vstup na území členských států EU, v délce trvání 6 měsíců. Dále pak uvedl tři žalobní body:

- a) došlo k porušení ust. § 120a odst. 1 zák.č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen OPC), neboť žalovaný si nevyžádal nové stanovisko Ministerstva vnitra ČR k možnému vycestování účastníka řízení. Předcházející stanovisko, které bylo vyžádáno dne 14.11.2012 bylo vydáno v části řízení předcházející vydání rozhodnutí ze dne 28.11.2012, které bylo však 14.5.2013 zrušeno. Má za to, že po zrušení rozhodnutí byl žalobce povinen znovu si závazné stanovisko vyžádat;
- b) došlo k porušení ust. § 68 odst. 2 správního řádu, které spatřuje v tom, že rozhodnutí nalézacího správního orgánu neuvádí důvod vydání rozhodnutí o správním vyhoštění s odkazem na citaci ust. § 119 odst. 1 písm. b/, bod 3 OPC. Pokud správní orgán rozhoduje dle citovaného ustanovení, je zároveň povinen uvést konkrétní právní ustanovení, dle kterého je rozhodováno a dle kterého je účastník řízení sankcionován;
- c) došlo k porušení ust. § 174a OPC, kterého se dopustil jak nalézací správní orgán, tak i orgán odvolací. Správní orgán je povinen uvést úvahu týkající se přiměřenosti rozhodnutí, když citované ustanovení nabízí minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém rozhodnutí vypořádat a toto napadené rozhodnutí neobsahuje. Rovněž je nutno uvést, že apel přiměřenosti dle citovaného ustanovení je širším pojmem, než jaký je uveden v ust. § 119a odst. 2 OPC, který se týká jen soukromého a rodinného života.

Navrhl vzhledem k uvedenému zrušit napadené rozhodnutí, stejně tak i rozhodnutí nalézacího správního orgánu a zavázat žalovaného zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[3] Pro pořádek nejdříve soud konstatuje, že ač úvod žaloby je poněkud zmatený, neboť žalobce napadené rozhodnutí označil číslem jednacím CPR-10563-3/ČJ-2013-930310-V234, přičemž pod tímto číslem jednacím bylo žalovaným vydáno rozhodnutí ve věci povinnosti uhradit náklady řízení a v části I. žaloby hovoří o rozhodnutí o zajištění, soud s ohledem pak již na konkrétní srozumitelné žalobní body, tyto nepřesnosti vyhodnotil jako administrativní omyly a vzal bez dalšího, že žalobce žalobou napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 14.1.2014 čj. CPR-10563-2/ČJ-2013-930310-V234, o **správním vyhoštění**.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na svůj správní spis. Dále uvedl, že pokud se týká námitky k § 120a odst. 1 zákona

OCP, je třeba podotknout, že tuto námitku během správního řízení nevznasl. Skutečnost, že byl účastník řízení zaměstnán bez povolení k zaměstnání nejméně dne 13.11.2012 v restauraci Shanghai na Horním náměstí v Olomouci jako kuchař, byla správnímu orgánu I. stupně doložena jednak provedenou pobytovou kontrolou, kdy byl při činnosti přistižen a dále pak sdělením Úřadu práce v Olomouci, dle kterého účastník řízení měl v minulosti vydané rozhodnutí o povolení k zaměstnání na profesi kuchař u zaměstnavatele J. Z. s místem výkonu práce Šternberk do 9.11.2012. Je prokazatelně doloženo, že účastník řízení naplnil znaky závislé práce, přičemž pracoval bez povolení k zaměstnání.

[5] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a rozhodnutí Policie České republiky, krajského ředitelství Olomouckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, vydaného pod č.j. KRPM-150029-41/ČJ-2012-140022-SV ze dne 11.7.2013, ve věci správního vyhoštění, potvrdil. V odůvodnění uvedl, že uvedeným rozhodnutím účastníku řízení bylo uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zák.č. 326/1999 Sb. a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na šest měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena v souladu s ust. § 118 odst. 1 zák.č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění pobytu na území ČR. Doba vycestování z území ČR byla stanovena do 30ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že v průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu se správním řádem, správní orgán I. stupně zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Účastníku řízení byla poskytnuta potřebná součinnost a účastník řízení měl možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy. Správní orgán I. stupně prokázal skutečnost, že účastník řízení pracoval v restauraci Shanghai na Horním náměstí v Olomouci č. 285/8 bez povolení k zaměstnání, minimálně v den provedené kontroly, tohoto protiprávního jednání se dopustil vědomě, neboť věděl o tom, že mu skončila platnost rozhodnutí o povolení k zaměstnání, navíc když jej toto již neplatné rozhodnutí o povolení k zaměstnání neopravňovalo pracovat v Olomouci, ale jen ve Šternberku. Správní orgán se vypořádal se všemi námitkami, které byly vzneseny v žalobě. Správní orgán I. stupně před vydáním rozhodnutí zkoumal, zda rozhodnutím o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého rodinného života, přičemž postupoval v souladu s ust. a § 174a zákona č. 326/1999 Sb. V postupu správního orgánu I. stupně, který zkoumal v souladu s § 119a odst. 2 cit. zákona přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení, neshledal odvolací orgán pochybení.

[6] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[7] Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že

- dne 13. listopadu 2012 bylo oznámeno zahájení správního řízení, včetně poučení, dne 13.11.2012 byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení. Správní orgán vyšel ze zjištění, že dne 13.11.2012 v 11.00 hodin byla zahájena součinnostní kontrola cizinecké policie a Inspektorátu práce Olomouc v restauraci Shanghai na Horním nám. v Olomouci č. 285/8, při které bylo zjištěno, že státní příslušník Číny pan L.L. předložil cestovní pas platný do 9.4.2017 s platností dlouhodobého pobytu do 30.1.2012, současně předložil zelenou kartičku Všeobecné zdravotní pojišťovny platnou jen do 31.8.2012, platný doklad o zdravotním pojištění nedoložil. Vzhledem k tomu, že v kuchyni restaurace připravoval jídla, byl vyzván k předložení pracovní smlouvy a povolení příslušného úřadu práce k oprávnění výkonu zaměstnání, načež reagoval za pomoci provozovatele restaurace tak, že pracovní smlouvu má už více jak rok, ale je u paní účetní. Oba potvrdili, že na pracovišti pracovní smlouva není, pouze rozhodnutí Úřadu práce v Olomouci na pana L. L. s platností do 9.11.2012. Později bylo potvrzeno, že poslední povolení k zaměstnání vydal ÚP s platností do 9.11.2012 s výkonem práce Šternberk a o prodloužení k povolení zaměstnání jmenovaný nepožádal.
- Dále bylo vyžádáno správním orgánem I. stupně závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince dne 13.11.2012 a následujícího dne 14.11.2012 toto bylo vystaveno.
- Dne 21.11.2012 byl účastník řízení seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Součástí správního spisu je dohoda o rozvázání pracovního poměru ze dne 6.11.2012 o obsahu, že zaměstnavatel J. Z. a zaměstnanec L. L. se dohodli ve smyslu ust. § 49 zákoníku práce, že pracovní poměr zaměstnance založený pracovní smlouvou ze dne 1.12.2011 skončí dnem 9.11.2012. Dále je založena pracovní smlouva mezi zaměstnavatelem J. Z. s. r. o. a zaměstnancem L. L. na druh práce číšník s nástupem 1.12.2011 v provozovnách zaměstnavatele podle jeho potřeby ze dne 1.12.2011.
- Dne 28.11.2012 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady správního řízení. Dále bylo zjištěno, že dne 4.12.2012 bylo podáno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se sdělením o převzetí právního zastoupení Advokátní kancelář Čechovský & Václavek. Odvolací orgán rozhodnutí Policie České republiky, krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Přerov čj. KRPM-150029-26/ČJ-2012-140022-SV ze dne 28.11.2012, ve věci správního vyhoštění, zrušil rozhodnutím ze dne 14.5.2013 a současně věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.
- Dne 11.7.2013 bylo znovu rozhodnuto o správním vyhoštění účastníka řízení rozhodnutím čj. KRPM-150029-41/ČJ-2012-140022-SV; i proti tomuto rozhodnutí bylo podáno dne 18.7.2013 odvolání, ve kterém uvedeno, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné, nebyl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonů s požadavky uvedenými v ust. § 2, § 3, § 36 odst. 3 a § 68

odst. 3 správního řádu. Účastník řízení předložil relevantní doklady, ze kterých prokazatelně vyplývá, že v době od 9.11.2012 u svého zaměstnavatele nepracoval, dále bylo sděleno, že účastník řízení požádal o prodloužení platnosti povolení k zaměstnání, přičemž správní orgán žádným způsobem neověřil, jak toto řízení probíhá. Správní řízení vykazuje četná procesní pochybení, předně nebyl zajištěn tlumočnický do jazyka čínského a zcela nedostatečným způsobem bylo tlumočeno tlumočnický z mongolského jazyka. Správní orgán pochybil, jestliže vycházel z protokolu, který byl pořízen v restauraci předmětné provozovny, přičemž u tohoto úkonu opět nebyl přítomen tlumočnický. Vzhledem k tomu, že kontrola probíhala pouze několik minut, nemohlo být najisto zjištěno, zda účastník řízení v tomto zařízení skutečně pracoval. Předložené doklady přitom zcela jasně prokazují, že účastník řízení v provozovně již ode dne 9.11.2012 nepracoval. Správní orgán pouze paušálně odkazuje na neplnění podmínek podle ust. § 119a odst. 2, že dopad do života účastníka řízení nebude nepřiměřený, neboť zde nemá rodinné vazby. Toto je zcela nepřezkoumatelné, neboť účastník řízení jasně uvedl, že na území ČR má strýce, bratrance, manželku strýce a na území Španělska bratra.

[8] Krajský soud přezkoumával napadené rozhodnutí v mezích vymezených žalobou. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

[9] Podle ust. § 120a odst. 1 ZPC *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko 9b) ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.*

[10] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zák. č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen ZPC), *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*

[11] Podle ust. § 174 a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

[12] V ustanovení § 179 ZPC jsou pak dány důvody znemožňující vycestování: Podle odstavce (1) vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odstavce (2) za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje:

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání,

c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[13] Pokud se jedná o žalobní bod a) bylo-li rozhodnutí ze dne 28.11.2012 zrušeno a věc se tak vrátila prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení, soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že byl správní orgán povinen si vyžádat opětovně nové závazné stanovisko. Zrušením rozhodnutí ze dne 28.11.2012 nedošlo k „novému“ řízení, nýbrž k pokračování řízení započatého dne 13.11.2012. Řízení před orgánem I. stupně i II. stupně činí jednak nedílný celek a jednak zrušením rozhodnutí se obnoví stav, který tu byl před vydáním rozhodnutí ze dne 28.11.2012. Odkazované ustanovení § 120a odst. 1 OPC ukládá povinnost si vyžádat závazné stanovisko, této povinnosti správní orgán dostál.

[14] Námitce označené b) k § 68 odst. 2 správního řádu ve vztahu k § 119/1 písm. b/, bod 3 OPC soud rovněž nepřisvědčil. V napadeném rozhodnutí je zcela zřetelně podrobně namítanou skutečností odůvodněn výrok rozhodnutí správního orgánu. Správní orgán přesně

a úplně popsal, kterou konkrétní skutkovou podstatu účastník řízení naplnil. Jestliže žalobce tuto výtku uplatnil proti prvostupňovému rozhodnutí, pak jednak soud znovu, tak jak již

pokračování

- 7 -

20A 4/2014

uvedeno v odstavci [13] tohoto rozsudku, zdůrazňuje, že správní řízení tvoří jeden celek a odvolací správní orgán popsal skutek i jeho právní kvalifikaci. A jen nad rámec uvedeného soud nepřisvědčil tvrzení, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně skutek a právní kvalifikaci absentují. I správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl právní ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno, a uvedl skutkovou podstatu, kterou žalobce naplnil.

[15] K námitce uvedené pod písm. b) soud dále uvádí, že pro rozhodnutí o uložení správního vyhoštění není rozhodující, zda cizinec vykonával nelegální práci ve smyslu zákona o zaměstnanosti, ale pouze to, zda se dopustil jednání, kterým naplnil některou ze skutkových podstat vymezených v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 98/2010 ze dne 27. ledna 2011). Soud nezpochybnil, neboť toto je doloženo ve správních spisech, že žalobce byl zaměstnán minimálně v den konání kontroly (13.11.2012) v restauraci Shanghai jako kuchař bez povolení k tomuto zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Pro naplnění ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 OPC musí být ze správního rozhodnutí zcela jednoznačně dáno, zda cizinec byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání (a), nebo dále musí být prokázáno, že provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu (b), nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal (c), nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval, případně že svým jednáním naplnil několik těchto skutkových podstat zároveň (d). Správní orgán v rozhodnutí popsal skutek, kterého se žalobce dopustil a provedl i správnou právní kvalifikaci jednání. Soud na rozdíl od žalobce považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné z výše uvedeného důvodu. Z dohody o rozvázání pracovního poměru ze dne 6.11.2012 o obsahu, že zaměstnavatel J. Z. a zaměstnanec L.L. se dohodli ve smyslu ust. § 49 zákoníku práce, že pracovní poměr zaměstnance založený pracovní smlouvou ze dne 1.12.2011 skončí dnem 9.11.2012 je zcela prokázáno, že žalobci skončil pracovní poměr k 9.11.2012. Žalobce ničím neprokázal, že ke dni 13.11.2012 měl uzavřen nový pracovní poměr a přesto vykonával činnost kuchaře. Naopak bylo potvrzeno, že poslední povolení k zaměstnání vydal úřad práce s platností do 9.11.2012 s výkonem práce Šternberk a o prodloužení k povolení zaměstnání žalobce nepožádal. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2013, č. j. 8 As 93/2012-41, ve kterém uvedl, že *„hypotézu předmětného ustanovení „je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání“ je proto třeba vykládat tak, že zahrnuje jakoukoliv formu závislé práce, pro kterou je zákonem vyžadováno povolení k zaměstnání, bez ohledu na to, zda byla formálně uzavřena pracovní smlouva mezi zaměstnavatelem a dotčeným cizincem.*

[16] Soud nepřisvědčil ani důvodnosti žalobního bodu c). Správní orgány při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění zohlednily závažnost protiprávního jednání žalobce, délku jeho pobytu na území České republiky, jeho věk, zdravotní stav,

pokračování

- 8 -

20A 4/2014

povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, navázané společenské a kulturní vazby na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Vycestováním žalobce z území České republiky nedojde k narušení jeho rodinného života. Žalobce v ČR má jen strýce s jeho manželkou a bratrance. Žalobce má bratra ve Španělsku a další část své blízké rodiny, matku a sestru má v Číně. Žalobce nemá v ČR ani pevné pracovní vazby, které by jeho vycestováním byly narušeny (nevykonával zde žádné svobodné podnikání). Nelze automaticky předpokládat, že na území ČR bude mít stálou práci a disponovat finančními prostředky. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobce již neměl platnou ani zelenou kartu Všeobecné zdravotní pojišťovny, z čehož lze vyvodit, že neměl potřebu ji používat. Žalobce pak sám neuvedl jedinou skutečnost, která by správní orgán zavazovala nad rámec toho, co sám zjistil, se takovou skutečností vypořádat. S ohledem na uvedené, soud tak nepřisvědčil žalobci v tom, že by jeho vazby na území ČR byly natolik silné, že by jeho nucené vycestování spojené se zákazem vstupu na šest měsíců, bylo nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života. Žalobci se tudíž nepodařilo prokázat existenci dostatečně trvalé a hluboké soukromé vazby, která by na základě ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců byla překážkou pro správní vyhoštění.

[17] Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Soud rozhodl s ohledem na vyjádření obou stran bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

[18] Výrok II. a III. tohoto rozhodnutí o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., s tím, že úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

[19] Výrok o nákladech státu je odůvodněn ustanovením § 36 odst. 2 s.ř.s., podle kterého náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnuto doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 18. března 2014

JUDr. Jana Záviská

samosoudkyně